

ΣΑΣΑ..
ΓΚΡΕΪ

ΜΥΣΤΙΚΗ ΛΕΣΧΗ
ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αναπαραγωγή, φωτοαντίτυπηση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE JULIETTE SOCIETY

Από τις Εκδόσεις Grand Central, Νέα Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μυστική λέσχη Ιουλιέτα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sasha Grey

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Duncan Spilling – LBBG

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά, Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Sasha Grey, 2013

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Charles Roff/Trevillion Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2013, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-5044-06-0

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΣΑΣΑ ΓΚΡΕΪ

ΜΥΣΤΙΚΗ ΛΕΣΧΗ
ΙΟΥΛΙΕΤΑ

*Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης*

Πριν προχωρήσετε, ας ξεμπερδέψουμε πρώτα με κάτι.
Θέλω να σας ζητήσω τρία πράγματα.

Πρώτον:

Μην προσβληθείτε από οτιδήποτε διαβάσετε από εδώ και πέρα.

Δεύτερον:

Αφήστε τις αναστολές σας κατά μέρος.

Τρίτον και σημαντικότερο:

Ότι δείτε και ακούσετε στη συνέχεια πρέπει να μείνει μεταξύ μας.

Εντάξει. Προχωράμε τώρα στο ζουμί.

1

Αν σας έλεγα ότι υπάρχει μια μυστική λέσχη τα μέλη της οποίας συγκαταλέγονται μεταξύ των ισχυρότερων μελών της κοινωνίας –τραπεζίτες, πολυεκατομμυριούχοι, μεγαγιστάνες των μέσων ενημέρωσης, διευθυντές πολυεθνικών, δικηγόροι, αστυνομικοί, έμποροι όπλων, παρασημοφορημένοι στρατιωτικοί, πολιτικοί, κρατικοί αξιωματούχοι, ακόμα και διακεκριμένοι κληρικοί της Καθολικής Εκκλησίας–, θα με πιστεύατε;

Δεν εννοώ τους Πεφωτισμένους. Ούτε τη Λέσχη Μπίλντερμπεργκ ή το Βοημικό Άλσος ή οποιαδήποτε άλλη από εκείνες τις ανοησίες που προωθούν τα εμπορικά συμφέροντα ανειλικρινών, παλαβών θιασωτών διαφόρων θεωριών συνωμοσίας.

Όχι. Εκ πρώτης όψεως, η λέσχη αυτή είναι πολύ πιο αθώα.

Εκ πρώτης όψεως.

Όχι όμως κατά βάθος.

Η λέσχη αυτή οργανώνει συναντήσεις σε άτακτα χρονικά διαστήματα, σε κάποια μυστική τοποθεσία. Ορισμένες φορές απομακρυσμένη και άλλοτε κρυμμένη σε κοινή

θέα. Ποτέ όμως δεύτερη φορά στο ίδιο μέρος. Συνήθως, ούτε καν στην ίδια χρονική ζώνη.

Και στις συναντήσεις αυτές, οι άνθρωποι αυτοί... ας αφήσουμε τις υπεκφυγές, ας τους πούμε με το όνομά τους, οι Κυρίαρχοι του Σύμπαντος. Ή, αν προτιμάμε, Εκτελεστική Εξουσία του Γνωστού Ηλιακού Συστήματος. Λοιπόν, οι άνθρωποι αυτοί, τα Διευθυντικά Στελέχη, χρησιμοποιούν αυτές τις κλειστές συναντήσεις προκειμένου να εξασφαλίζουν ένα απαραίτητο διάλειμμα από τη σημαντική όσο και αγχωτική δουλειά του να σκίζουν τον πλανήτη ακόμα περισσότερο απ' όσο ξεσκιωμένος είναι ήδη και να σκέφτονται ολοένα και πιο σαδιστικούς, πονηρούς τρόπους να βασανίζουν, να σκλαβώνουν και να εξαθλιώνουν τον πληθυσμό.

Και τι θέλουν να κάνουν στα ρεπό τους, όταν προσπαθούν να χαλαρώσουν;

Η απάντηση θα έπρεπε να είναι προφανής.

Γαμιούνται.

Το καταλαβαίνω ότι δε σας έχω πείσει. Επιτρέψτε μου να το θέσω ως εξής: Έχετε πέσει ποτέ πάνω σε μηχανικό αυτοκινήτων που να μην έχει μια αδυναμία στα αυτοκίνητα; Σε επαγγελματία φωτογράφο που να μην τραβάει ποτέ φωτογραφία εκτός κι αν είναι αναμμένα τα φώτα του σπυγντιο; Σε φούρναρη που να μην τρώει ψωμί;

Επομένως, οι άνθρωποι αυτοί, τα Διευθυντικά Στελέχη, ας μη μασήσουμε ξανά τα λόγια μας, είναι επαγγελματίες γαμιάδες.

Θα σε γαμήσουν για να αποκτήσουν πλεονέκτημα απέναντί σου. Θα σε γαμήσουν για να φτάσουν στην κορυφή. Θα

σε γαμήσουν για να σου αφαιρέσουν τα χρήματά σου, την παρουσία σου, τον χρόνο σου. Και θα συνεχίσουν να σε γαμάνε μέχρι να καταλήξεις να βλέπεις τα ραδίκια ανάποδα. Και μετά θα σου ριξουν έναν τελευταίο για να δέσει το γλυκό.

Οπότε, τι κάνουν όταν δεν ασχολούνται με όλα αυτά; Φυσικά...

Κάτι άλλο που πρέπει να γνωρίζετε είναι το εξής: Οι ισχυροί είναι σαν τους διάσημους. Τους αρέσει να κάνουν παρέα μεταξύ τους. Συνέχεια. Είναι ικανοί να σου επαναλαμβάνουν μέχρι τελικής πτώσης πως αυτό συμβαίνει επειδή κανείς δεν καταλαβαίνει πώς είναι να είναι ισχυρός παρά μόνο άλλοι ισχυροί άνθρωποι. Η αλήθεια είναι ότι, πολύ απλά, δεν τους αρέσει να έχουν πάρε δώσε με τα κατώτερα στρώματα, με τους πολλούς, με τους άξεστους και τους άπλυτους που απολαμβάνουν ιδιαίτερα να γίνονται μάρτυρες της πτώσης των πλουσίων και των ισχυρών, εξαιτίας του μοναδικού πράγματος που πάντοτε, χωρίς καμία εξαίρεση, είναι ικανό να τους κόψει τα πόδια: του σεξ.

Έτσι, οι άνθρωποι αυτοί, τα Στελέχη, οι επαγγελματίες γαμάδες, βρήκαν έναν τρόπο να κάνουν όσο σεξ τραβάει η όρεξή τους, να παραδίνονται στις πιο ξέφρενες και ακόλαστες σεξουαλικές φαντασιώσεις χωρίς να απειλούνται από σκάνδαλα. Πράγμα που μοιάζει κάπως με το να γυρίσει και να σου πει κάποιος πως βρήκε τρόπο να τις αμολάει χωρίς να βρομάει ο τύπος, αλλά τέλος πάντων... το κάνουν πίσω από κλειστές πόρτες. Και όλοι μαζί. Μυστικά.

Ο Χένρι Κίσινγκερ είπε κάποτε ότι η εξουσία είναι το απόλυτο αφροdisιακό. Όταν έκανε αυτή τη δήλωση, είχε αρκετά χρόνια που κυκλοφορούσε στους διαδρόμους της εξουσίας, οπότε κατά πάσα πιθανότητα ήξερε ακριβώς για

ποιο πράγμα μιλούσε. Και το μέρος αυτό είναι η απόδειξη.

Θα μπορούσατε να το πείτε Λέσχη των Γαμιάδων του Fortune 500.

Αδελφότητα των Ανήθικων Καριόληδων.

Παγκόσμιο Πηδηχτρώνα.

Ή Ομάδα του Σεξ.

Εκείνοι το ονομάζουν *Λέσχη Ιουλιέτα*.

Εμπρός. Κάντε μια γρήγορη αναζήτηση στο διαδίκτυο. Δεν πρόκειται να βρείτε λέξη για αυτή τη λέσχη. Τίποτε απολύτως. Τόσο μυστική είναι. Όμως, για να μην είστε εντελώς ανεννημέρωτοι, ας δώσουμε μερικές πληροφορίες και ένα σύντομο ιστορικό.

Η Ιουλιέτα από την οποία πήρε το όνομά της η λέσχη αυτή είναι ο ένας από το ζευγάρι των χαρακτήρων –αδελφές, η άλλη ονομάζεται Ιουστίνη– που συνέλαβε –αν αυτή είναι η κατάλληλη λέξη– ο Μαρκήσιος ντε Σαντ, ο Γάλλος ευγενής, λιμπερτίνος, συγγραφέας και επαναστάτης του δέκατου όγδοου αιώνα, οι σεξουαλικές περιπέτειες του οποίου εξόργισαν σε τέτοιο βαθμό τη διατεταγμένη ευγένεια της γαλλικής αριστοκρατίας ώστε ο συγγραφέας κατέληξε φυλακισμένος στη Βαστίλλη για προσβολή της δημοσίας αιδούς. Πράγμα το οποίο εκ των υστέρων αποδείχτηκε ιδιαίτερα άστοχη κίνηση, καθώς, έτσι όπως καθόταν στο κελί του, χωρίς να έχει τίποτε καλύτερο να κάνει από το να την παίζει μέρα και νύχτα, ο Μαρκήσιος εμπνεύστηκε και έγραψε ακόμα περισσότερες και μεγαλύτερες χυδαιότητες. Για να αποδείξει το μάταιο του πράγματος.

Στη διάρκεια της φυλάκισής του ο ντε Σαντ έμελλε να γράψει το μεγαλύτερο έργο ερωτικής λογοτεχνίας που γνώρισε

ο κόσμος. Τις *120 Ημέρες των Σοδόμων*. Το μοναδικό βιβλίο που γράφηκε ποτέ και ξεπερνά τη Βίβλο σε σεξουαλικές διαστροφές και βιαιότητα. Κι είναι σχεδόν εξίσου εκτενές. Ο Μαρκήσιος, φυσικά, ήταν εκείνος που φώναξε από το παράθυρο του κελιού του στη Βασιλίλη στα πλήθη που είχαν συγκεντρωθεί από κάτω ότι έπρεπε να εξαπολύσουν έφοδο εναντίον των φυλακών και έτσι, άθελά του, ξεκίνησε τη Γαλλική Επανάσταση.

Ας επιστρέψουμε όμως στην Ιουλιέτα. Είναι η λιγότερο γνωστή από τις δύο αδελφές. Όχι επειδή είναι η ήσυχη. Α, όχι, κάθε άλλο. Βλέπετε, η Ιουστίνη είναι κάπως βαρετή και σεμνότυφη, έχει εμμονή με το να διεκδικεί την προσοχή των άλλων και υποδύεται το θύμα, μέχρι που καταλήγει να τη σιχαθείς. Θυμίζει κάπως εκείνους τους επώνυμους που φλυαρούν ασταμάτητα για το πρόβλημα των ναρκωτικών και του εθισμού στο σεξ και κρέμονται από τα χείλη του δόκτορος Ντρου και διαφημίζουν ακάματα την αρετή τους στον κόσμο εμφανιζόμενοι σε κάθε ριάλιτι αποτοξίνωσης που παίζει στην τηλεόραση.

Και η Ιουλιέτα; Η Ιουλιέτα είναι απολύτως αμετανόητη για το πάθος της για σεξ και φόνους και οποιαδήποτε σαρκική απόλαυση δεν έχει δοκιμάσει ακόμη. Γαμιέται και σκοτώνει και τούμπάλιν, και σε μερικές περιπτώσεις τα κάνει ταυτόχρονα. Και κάθε φορά καταφέρνει και τη βγάζει καθαρή και ποτέ δεν καλείται να πληρώσει το τίμημα για τις απρέπειες ή τα εγκλήματά της.

Ίσως τώρα αρχίζετε να πιάνετε το νόημα. Ίσως τώρα καταλαβαίνετε για ποιο λόγο αυτή η μυστική *Λέσχη Ιουλιέτα*, ενδεχομένως να μην είναι και τόσο αθώα όσο φαντάζει.

Κι αν σας έλεγα ότι είχα καταφέρει να διεισδύσω, συγ-

χωρήστε μου την έκφραση, στα ενδότερα αυτής της λέσχης, θα με πιστευάτε;

Δεν είναι να πεις ότι ανήκω σε αυτούς τους κύκλους. Είμαι τριτοετής φοιτήτρια. Σπουδάζω κινηματογράφο. Δεν είμαι κάτι το ιδιαίτερο. Είμαι μια απλή κοπέλα που έχει τις ίδιες απλές ανάγκες και επιθυμίες στη ζωή όπως όλοι οι άλλοι.

Αγάπη. Ασφάλεια. Ευτυχία.

Και διασκέδαση. Λατρεύω τη διασκέδαση. Μου αρέσει να ντύνομαι καλά και προσέχω την εμφάνισή μου, όμως δεν έχω ακριβά γούστα στα ρούχα. Οδηγώ ένα μικρό μεταχειρισμένο Honda δύο όγκων που μου χάρισαν οι γονείς μου για τα δέκατα όγδοα γενέθλιά μου και μονίμως στο πίσω κάθισμα κυκλοφορούν διάφορες βλακείες που ποτέ δεν προλαβαίνω να ξεσκαρτάρω τελείως. Αυτό ήταν το αυτοκίνητο μέσα στο οποίο φόρτωσα όλα τα πράγματά μου όταν έφυγα από το σπίτι για να πάω στο πανεπιστήμιο. Άφησα πίσω μου φίλους που τους ήξερα όλη μου τη ζωή· από αυτούς, κάποιους τους ξεπέρασα και δυσκολεύομαι να επικοινωνήσω μαζί τους πλέον, ενώ κάποιοι άλλοι αισθάνομαι πως θα είναι πάντοτε κομμάτι της ζωής μου. Κι εκτός από αυτούς, απέκτησα ένα σωρό καινούργιους φίλους οι οποίοι μου άνοιξαν τα μάτια και διεύρυναν τους ορίζοντές μου.

Κάπου εδώ νομίζω πως πρέπει να σταματήσω να ακούγομαι τόσο φαντασμένη. Τώρα θα πάρω ύφος σεμνό και ταπεινό. Γιατί, αν θέλω να είμαι ειλικρινής, μονάχα στη φαντασία μου είχα πλησιάσει στους κύκλους της εξουσίας.

Έχω μια επαναλαμβανόμενη σεξουαλική φαντασίωση. Όχι, δε φαντάζομαι ότι πηδάω τον Ντόναλντ Τραμπ στο ιδιωτικό του τζετ ενώ πετάμε πάνω από το Σεν Τροπέ στα τριάντα πέντε χιλιάδες πόδια. Δεν μπορώ να φανταστώ τί-

ποτα που θα με αηδίαζε περισσότερο. Η φαντασίωσή μου είναι πολύ πιο προσγειωμένη – πολύ πιο απλή και προσωπική από αυτό το σενάριο.

Μερικές φορές την εβδομάδα πηγαίνω και παίρνω το αγόρι μου με το που σχολάζει από τη δουλειά και σε κάποιες περιπτώσεις, όταν μένει ως αργά και κλειδώνει φεύγοντας τελευταίος, φαντασιώνομαι πως κάνουμε τα δικά μας στο γραφείο του αφεντικού του – όμως στην πραγματικότητα ποτέ δεν έχει παίξει κάτι. Πάντως δεν είναι κακό να κάνει όνειρα μια κοπέλα, έτσι δεν είναι;

Το αφεντικό του είναι γεροϋσιαστής. Ή, πιο σωστά, ένας πετυχημένος δικηγόρος και επίδοξος γεροϋσιαστής. Και ο Τζακ, το αγόρι μου, εργάζεται για την προεκλογική του εκστρατεία. Παράλληλα, σπουδάζει οικονομικά. Οπότε δεν απομένει πολύς χρόνος για να βρισκόμαστε, καθώς, μέχρι να τελειώσει η ημέρα του, συνήθως είναι τόσο κουρασμένος ώστε τον παίρνει ο ύπνος στον καναπέ σχεδόν με το που βγάζει τα παπούτσια του. Τα πρωινά σηκώνεται νωρίς ξανά για να πάει στη σχολή και συνήθως δεν προλαβαίνουμε να κάνουμε κάτι στα γρήγορα. Και ξέρετε τι λένε για την πολλή δουλειά και τι κάνει στον αφέντη.

Οπότε φαντασιώνομαι ότι παίζω τον ρόλο μου ως ευσυνείδητης φιλενάδας και τα έχω όλα κανονισμένα. Ντύνομαι ειδικά για την περίπτωση. Καλσόν και ψηλά τακούνια συνδυάζονται με την αγαπημένη μου σταυρωτή χακί καμπαρντίνα, ακριβώς σαν κι αυτή που φοράει η Άννα Καρίνα στο *Συνέβη στην Αμερική* του Γκοντάρ. Κι από κάτω κάποια εσώρουχα· ίσως ένα ημιδιαφανές μαύρο σουτιέν και σλιπ με ασορτί ζαρτιέρες. Ή πηγαίνω τόπλες και φοράω λευκές κάλτσες ως το γόνατο κι εκείνο το χαριτωμένο εσώ-

ρουχο με τα μικρά ροζ πουά που έχω και μοιάζει να τον ξετρελαίνει. Αλλιώς, φοράω ψηλά τακούνια χωρίς κάλτσες, χωρίς κάτι άλλο πέρα από ένα μικροσκοπικό κρεμ μεταξωτό σλιπάκι ή ένα νεγκλιζέ από σιφόν. Πάντοτε όμως βάζω ένα βαθυκόκκινο κραγιόν. Το κόκκινο κραγιόν είναι απαραίτητο. Ο καλύτερος φίλος μας κοπέλας.

Τα γραφεία της προεκλογικής εκστρατείας βρίσκονται σε έναν χώρο που προοριζόταν για κατάστημα, στο κέντρο της πόλης. Έχουν παράθυρα ολόγυρα και τα φώτα μένουν αναμμένα όλη νύχτα, ώστε να είναι σίγουρο πως όποιος περάσει από εκεί θα δει τη σειρά από πανομοιότυπες κόκκινες, λευκές και μαύρες αφίσες που είναι κολλημένες πάνω στα παράθυρα με τη φάτσα του αφεντικού του Τζακ να κοιτάζει κατάματα τον φακό, κάτω από μεγάλα, χτυπητά γράμματα που σχηματίζουν τη φράση *ΨΗΦΙΣΤΕ ΡΟΜΠΕΡΤ ΝΤΕΒΛΑ*.

Επομένως, το μοναδικό μέρος όπου θα μπορούσε να παίξει κάτι είναι η ντουλάπα με τα καθαριστικά, το μπάνιο ή το γραφείο που χρησιμοποιεί ο Μπομπ –έτσι θέλει να τον φωνάζουν όλοι– όταν βρίσκεται εκεί, πράγμα που δε συμβαίνει και πολύ συχνά. Είναι χωμένο στο βάθος, κοντά στην έξοδο προς τον χώρο στάθμευσης, οπότε μπορεί να μπει να κοιτάξει χωρίς να χρειάζεται να περνάει από την μπροστινή είσοδο, στον δρόμο, ώστε να τον βλέπουν όλοι.

Είμαι βέβαιη πως πρέπει να υπάρχουν τουλάχιστον κάποια άτομα στο γραφείο που το βίτσιο τους είναι να το κάθουν στο μπάνιο ή στην ντουλάπα την ώρα της δουλειάς, ελπίζοντας πως δε θα τους πάρουν χαμπάρι οι άλλοι. Εμένα όμως δε μου λείει κάτι αυτό, σίγουρα όχι όταν μπορούμε να έχουμε τα γραφεία στη διάθεσή μας. Άλλωστε ο Τζακ

συνήθως μου ανοίγει να μπω από την πίσω πόρτα, η οποία οδηγεί στον χώρο στάθμευσης όπου αφήνω το αυτοκίνητό μου, οπότε το γραφείο... φάτσα κάρτα.

Μάλλον θα πρέπει να το ξαναπαύ, γιατί πραγματικά δε θέλω να βγάλετε λάθος συμπεράσματα: Ποτέ δεν το έχου- με κάνει στην πραγματικότητα. Δεν το έχουμε συζητήσει καν ο Τζακ κι εγώ. Δεν είμαι καν σίγουρη ότι θα τον ενδιέ- φερε. Όμως, στη φαντασίωσή μου, με το που θα μπαίναμε σε εκείνο το γραφείο, θα έκλινε η πόρτα και θα έσβηναν τα φώτα, όλα τα φιλιά και τα χάρδια θα τελείωναν· θα ανα- λάμβανα εγώ τον έλεγχο.

Θα τον έσπρωχνα προς τα πίσω να κάτσει στην καρέκλα, την άνετη δερμάτινη περιστρεφόμενη καρέκλα του Μπομπ, και θα το κάναμε εκεί πάνω, στην «έδρα της εξουσίας». Θα του έλεγα να μη σηκωθεί, να μη χαϊδευτεί, να μην κουνήσει ρούπι, και θα έκανα ένα σύντομο στριππίζ, για να του επι- δειχτώ. Πρώτα θα έλυνα τη ζώνη της καμπαρντίνας μου και θα την άφηνα να γλιστρήσει από τον ώμο μου για να δείξω λίγο επιδερμίδα. Ύστερα θα άνοιγα γρήγορα τη μία πλευρά, κρατώντας την άλλη κολλημένη πάνω στο σώμα μου, αφήνο- ντάς τον να πάρει μια ιδέα για το τι υπάρχει από κάτω. Θα του γυρνούσα την πλάτη, θα άφηνα την καμπαρντίνα να πέ- σει στο πάτωμα, θα έσκυβα και θα άγγιζα τις μύτες των πο- διών μου, ώστε να ξέρει τι ακριβώς θα απολαύσει αν φερθεί σαν καλό παιδί και ακολουθήσει τις οδηγίες κατά γράμμα.

Ο πούτσος του είναι σκληρός πριν ακόμη βγάλω το πα- ντελόνι του. Κι όταν το κατεβάσω, τον βλέπω να πιέζει το βαμβακερό ύφασμα του εσώρουχού του.

Ύστερα είναι ώρα για μια πρώτη δόση στενής επαφής. Όμως ακόμη δεν επιτρέπεται να αγγίξει. Θα έπαιρνα θέση

μπροστά στην καρέκλα, θα ανέβαινα πάνω της με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος του, θα πιανόμουν από τα χερούλια της καρέκλας όπως τριβώ, σέρνω και κουνάω τον πισινό μου, πρώτα ήρεμα και ύστερα δυνατά, πάνω στον καβάλο του. Ύστερα χαμηλώνω και κάθομαι πάνω του, τον πιάνω ανάμεσα στα κωλομάγουλά μου και σφίγγομαι, νιώθοντάς τον να σκληραίνει και να πάλλεται και να μεγαλώνει πάνω στην καμπύλη του...

Όμως ξεφεύγω από το θέμα. Και το θέμα είναι ότι δεν είχα καμία δουλειά να βρίσκομαι εκεί, στη *Λέσχη Ιουλιέτα*, ανάμεσα σε εκείνους τους ανθρώπους. Ούτε βέβαια απάντησα σε αγγελία, ούτε έδωσα συνέντευξη για να αποκτήσω πρόσβαση.

Ας πούμε απλώς ότι είχα ένα ταλέντο, μια πειθώ, μια δύψα. Και αυτό έγινε αντιληπτό.

Θα μπορούσαμε να συζητάμε με τις ώρες για τον ρόλο της φύσης και της καλλιέργειας στην ανάπτυξη του ανθρώπου, πάντως εγώ δε γεννήθηκα έχοντας αυτό το ταλέντο. Απ' ό,τι μπορώ να καταλάβω τουλάχιστον. Όχι, είναι κάτι που συνειδητοποίησα ότι υπήρχε στην πορεία. Όμως, με συνόδευε από καιρό, χαραγμένο μέσα μου, κρυμμένο σαν μηχανισμός ενεργοποίησης πράκτορα, και μόλις πρόσφατα μπήκε σε λειτουργία.

Και, ύστερα απ' όλα αυτά, πώς θα μπορούσα να πιάσω το νήμα και να εξηγήσω τι συνέβη εκείνη τη νύχτα; Την πρώτη νύχτα που βρέθηκα αντιμέτωπη με τη *Λέσχη Ιουλιέτα*.

2

Αυτό που μάθαμε πρώτα απ' όλα στη σχολή κινηματογράφου είναι το εξής:

Η πλοκή είναι πάντοτε δευτερεύουσα σε σχέση με τους χαρακτήρες.

Πάντοτε, πάντοτε, πάντοτε και χωρίς καμία εξαίρεση.

Οποιοσδήποτε καθηγητής δημιουργικής γραφής αξίζει τον τίτλο του θα σας πει το ίδιο ακριβώς πράγμα και θα σας βάλει να το επαναλάβετε ξανά και ξανά, μέχρι να σας γίνει δεύτερη φύση.

Ως γενικός άξονας που διέπει έναν φανταστικό κόσμο, αυτή η αρχή είναι τόσο θεμελιώδης όσο η θεωρία της σχετικότητας του Αϊνστάιν. Χωρίς αυτή, ολόκληρο το σύστημα καταρρέει.

Πάρτε για παράδειγμα οποιαδήποτε κλασική ταινία – βασικά, οποιαδήποτε ταινία –, αναλύστε τη στα συστατικά της μέρη και θα διαπιστώσετε τι εννοώ.

Παράδειγμα, ο *Δεσμώτης του Ιλίου*, μια ταινία την οποία κάθε φοιτήτρια κινηματογράφου, όπως εγώ, οφείλει να γνωρίζει απέξω κι ανακατωτά. Ο χαρακτήρας που

υποδύεται ο Τζίμι Στιούαρτ, ο Σκότι, είναι ένας ντετέκτιβ η αποφασιστικότητα και το πείσμα του οποίου να ανακαλύψει την αλήθεια, σε συνδυασμό με μια παραλυτική υσφοβία και μια εμμονή για μια νεκρή ξανθιά που αγγίζει τα όρια της νεκροφιλίας, είναι εκείνα ακριβώς τα στοιχεία – η αχίλλειος πέτρα του, αν θέλετε – που δεν του επιτρέπουν να διακρίνει την περίτεχνη απάτη της οποίας πέφτει θύμα.

Ας υποθέσουμε όμως ότι ο Σκότι ήταν ένας αστυνομικός με αδυναμία στα γλυκά. Θα ήταν περισσότερο ρεαλιστικό. Όμως, πολύ απλά, δε θα λειτουργούσε. Θα ήταν ένας αστυνομικός ανήμπορος να αντισταθεί στις πάστες αντί στη μοιραία γυναίκα, και ο Χίτσκοκ δε θα μπορούσε να κάνει ταινία.

Ορίστε λοιπόν. Η πλοκή έπεται του χαρακτήρα.

Ας πάρουμε ένα ακόμα παράδειγμα. Ο *Πολίτης Κέιν*. Οι κριτικοί κινηματογράφου έχουν την τάση να τη χαρακτηρίζουν ως τη σπουδαιότερη ταινία όλων των εποχών, και όχι αδικαιολόγητα, καθώς διαθέτει όλα τα απαραίτητα χαρακτηριστικά. Κρυμμένα νοήματα, καλλιτεχνική διεύθυνση, σκηνοθεσία, όλα εκείνα τα στοιχεία τα οποία μετατρέπουν μια σπουδαία ταινία σε έργο τέχνης και όχι σε μια μακροσκελή διαφήμιση για υπολογιστές, αυτοκίνητα και σνακ, όπως μοιάζουν οι περισσότερες ταινίες πλέον.

Επιστρέφουμε στον *Πολίτη Κέιν*, την ιστορία ενός μεγιστάνα του Τύπου, του Τσαρλς Φόστερ Κέιν, ο οποίος οδηγείται στην πτώση εξαιτίας της ύβρης και της φιλοδοξίας – των ίδιων ακριβώς παραγόντων που τροφοδότησαν την πορεία του προς την κορυφή, χαρακτηριστικά τα οποία προέκυψαν από ένα συντριπτικό σύμπλεγμα με τη μητέρα του, το οποίο εκμηδενίζει τα επιτεύγματά του, καταδικάζει τον γάμο του σε αποτυχία και, τελικά, καταστρέφει τη ζωή του.

Θύμα αυτού του φαύλου κύκλου, ο οποίος αγγίζει τον πυρήνα της ύπαρξής του, ο δύσμοιρος Τσαρλς πεθαίνει μόνος, χωρίς αγάπη, απλώς και μόνο επειδή δεν μπόρεσε ποτέ να απογαλακτιστεί. Ή ίσως το θέμα να μην ήταν το στήθος της μητέρας του... γιατί η τελευταία λέξη που προφέρει ο Κέιν καθώς ξεψυχά, όταν το χέρι του λύνεται και του πέφτει εκείνη η γυάλινη σφαίρα ή ό,τι τέλος πάντων ήταν αυτό, μέσα στην οποία δεν κατόρθωσε να διακρίνει το άμεσο μέλλον του, δηλαδή πως η ζωή του δεν ήταν απλώς διαλυμένη αλλά τελειωμένη, η λέξη αυτή, Ροδανθός, σύμφωνα με τον θρύλο, ήταν μια πονηρή έμμεση αναφορά την οποία εισήγαγε ο Όρσον Γουέλς στο χαϊδευτικό που χρησιμοποιούσε ο Γουίλιαμ Ράντολφ Χερστ –ο πραγματικός Τσαρλς Φόστερ Κέιν– για να περιγράψει τον κόλπο της ερωμένης του.

Ροδανθός. Η πρώτη λέξη που ακούγεται στην ταινία και η τελευταία που εμφανίζεται, ζωγραφισμένη πάνω σε ένα παιδικό έλκηθρο το οποίο καταλήγει σε έναν κλίβανο, καθώς οι φλόγες γλείφουν τη λέξη, την καταστρέφουν και την οδηγούν στη λήθη.

Από τη στιγμή που θα μάθεις αυτή την πληροφορία, δε θα μπορέσεις να παρακολουθήσεις ξανά τον *Πολίτη Κέιν* με τον ίδιο τρόπο. Ακούς τον Ροδανθό, βλέπεις τον Ροδανθό. Και σκέφτεσαι «κόλπος».

Λέτε ο Όρσον Γουέλς να προσπαθούσε ίσως να μας πει κάτι; Εγώ νομίζω ότι προσπαθούσε να μας πει το εξής: Ο Τσαρλς Φόστερ Κέιν ήταν ικανός να πηδήξει τους πάντες, ακόμα και τη μάνα του. Και αυτό, τελικά, ήταν η πηγή όλων των προβλημάτων του.

Και πάλι. Η πλοκή πάντοτε έπεται του χαρακτήρα.

Μην το ξεχνάτε αυτό.

Παρεμπιπτόντως, υπάρχει μία κατηγορία ταινιών, και μόνο μία, η οποία δεν ακολουθεί αυτό τον κανόνα. Ένα είδος το οποίο τον παραβιάζει ανερευθρίαστα. Κι όχι μόνο τον παραβιάζει, αλλά και τον ανατρέπει τελείως, απλώς και μόνο γιατί μπορεί, και τον γράφει εκεί που δεν πιάνει μελάνι: τα πορνό.

Όμως, ας μην πιάσουμε αυτό το θέμα.

Τέλος πάντων, αυτός ο κανόνας συνειδητοποιήσα ότι ισχύει εξίσου στην πραγματικότητα όπως και στη φαντασία. Δηλαδή δεν είναι μόνο στις ταινίες όπου ό,τι συμβαίνει υποτάσσεται στο ποιοι είμαστε, πώς ενεργούμε και γιατί, αλλά παράλληλα και στις ιστορίες της ζωής μας, στις επιλογές που κάνουμε και στα μονοπάτια που ακολουθούμε.

Το μονοπάτι στο οποίο βρίσκομαι δεν μπορείτε να το δείτε. Δεν είναι ένας δρόμος στρωμένος με κίτρινα τούβλα, δεν είναι μια χαμένη λεωφόρος, ούτε κάποιο δρομάκι. Και δεν είναι καν ένας δρόμος τον οποίο ήξερα ότι ακολουθούσα, μέχρι που φτάνω στον προορισμό μου, κοιτάζω πίσω απόσταση έχω διανύσει και συνειδητοποιώ ότι τόσο καιρό οι επιλογές που έκανα, τα μονοπάτια που ακολούθησα με οδηγούσαν σε αυτό το σημείο.

Λοιπόν, το θέμα είναι το εξής: Προκειμένου να εξηγήσω πώς κατέληξα να φτάσω στη *Λέσχη Ιουλιέτα*, πρέπει να ξεκινήσω από την αρχή.

Όχι, βέβαια, εντελώς από την αρχή. Θα φυλάξουμε εκείνες τις ντροπιαστικές φωτογραφίες από τότε που ήμουν μωρό για κάποια άλλη φορά. Όπως κι όλες εκείνες τις άγνωστες παιδικές αναμνήσεις στις οποίες εντοπίζονται οι ρίζες των ψυχολογικών τραυμάτων που με συνοδεύουν

από τότε. Όπως εκείνη τη φορά που τα έκανα πάνω μου στο καθηγητικό, την ώρα που η αδελφή Ροζέτα μάς μιλούσε για τον Νάε και την κιβωτό του.

Οπότε όχι ακριβώς από την αρχή, αλλά σχεδόν.

Επίσης, θα χρειαστεί να σας πω κάποια πράγματα για μένα, για τον χαρακτήρα μου, τη δική μου αχίλλειο πτέρνα. Πρέπει να ξεκινήσω με τον Μάρκουσ, τον καθηγητή μου, με τον οποίο ήμουν κρυφά ερωτευμένη.

Όλα τα κορίτσια δεν έχουν κάποιον κρυφό έρωτα; Ένα ασήμαντο πρόσωπο στο οποίο μπορούν να προβάλλουν τις πιο τολμηρές σεξουαλικές φαντασιώσεις τους; Ο δικός μου ήταν ο Μάρκουσ, ο οποίος, χωρίς να το γνωρίζει, εξελίχθηκε σε φετίχ μου με το που βρέθηκα πρώτη φορά στην τάξη του.

Ο Μάρκουσ: πανέξυπνος, ατημέλητος, γοητευτικός, ντροπαλός –σε σημείο να φαντάζει απόμακρος– και παθιασμένος. Ο Μάρκουσ, ο οποίος με γοήτευσε από τη στιγμή που τον πρωτοείδα. Τίποτε δεν κεντρίζει περισσότερο την περιέργεια μιας γυναίκας απ' ό,τι ένας άντρας ο οποίος είναι συναισθηματικά περιχαρακωμένος και δύσκολα ερμηνεύεται η στάση του, ειδικά σεξουαλικά. Κι εγώ, πολύ απλά, δεν μπορούσα να καταλάβω τι μέρος του λόγου ήταν ο Μάρκουσ.

Στη θεωρία του κινηματογράφου υπάρχει ένας όρος, η «μανία του ορατού». Έχει να κάνει με την απόλαυση. Την έντονη απόλαυση που αισθανόμαστε όταν κοιτάζουμε, βλέπουμε, κατανοούμε προφανείς αλήθειες σχετικά με την ύπαρξη του σώματος και τη λειτουργία του, καθώς αποτυπώνονται πάνω στην οθόνη.

Έτσι με κάνει να αισθάνομαι ο Μάρκουσ. Όταν κάθο-

μαι στην πρώτη σειρά των εδρώνων του αμφιθεάτρου, εκεί από όπου μπορώ να τον βλέπω καλύτερα, με φόντο τον λευκό πίνακα φωτισμένο από τους λαμπτήρες φθορισμού που φαντάζουν εξίσου δυνατοί όσο οι προβολείς στα γυρίσματα μιας ταινίας. Κάθομαι στην ίδια ακριβώς θέση σε όλα τα μαθήματα, στην πρώτη σειρά αυτού του πελώριου αμφιθεάτρου το οποίο μπορεί να έχει και σαράντα σειρές, ακριβώς στη μέση, ευθεία μπροστά από την έδρα του, εκεί όπου δε γίνεται να μη με προσέξει. Κι όμως, το βλέμμα του Μάρκουσς σπάνια συναντά το δικό μου. Σχεδόν δεν κοιτάζει προς τη μεριά μου, αλλά απευθύνεται στο αμφιθέατρο –σε ολόκληρο το αμφιθέατρο– εκτός από μένα και με κάνει να αισθάνομαι σαν να μη βρίσκομαι εκεί, σαν να μην υπάρχω καν.

Εκείνος είναι παρών, εγώ όχι, κι αυτό με τρελαίνει – η μανία του ορατού.

Κι εγώ αναρωτιέμαι αν απλώς κάνει τον δύσκολο, γιατί του δείχνω τόσο ξεκάθαρα ότι με ενδιαφέρει.

Τις μέρες που έχω μαθήματα –Δευτέρα, Τετάρτη, Παρασκευή– πιάνω τον εαυτό μου να ντύνεται καλά για χάρη του. Η σημερινή μέρα δεν αποτελεί εξαίρεση. Σήμερα διάλεξα ένα εφαρμοστό τζιν που αναδεικνύει τον κώλο μου, ένα σουτιέν με ενίσχυση ώστε να σηκώνει και να τονίζει το στήθος, ένα μπλε-άσπρο ριγέ μπλουζάκι που κολακεύει τις καμπύλες μου και μια σκούρα μπλε ζακέτα η οποία τις αγκαλιάζει και στρέφει το μάτι προς τα εκεί.

Θέλω να δει το στήθος μου και να του έρθει στον νου η Μπριζίτ Μπαρντό στην *Περιφρόνηση*, η Κιμ Νόβακ στον *Δεσμότη του Ιλίγγου*, η Σάρον Στόουν στο *Βασικό Ένστικτο*.

Είναι αρκετά προφανές αυτό;
Το ελπίζω.

Έτσι, σήμερα, όπως πάντοτε, κάθομαι στο μάθημα, δήθεν κρατώντας σημειώσεις, ενώ γδύνω τον Μάρκους με το βλέμμα μου. Ο Μάρκους μιλά για τον Φρόνιτ, τον Κίνσεϊ και τον Φουκό, αναλύει τον κινηματογραφικό φακό και το γυναικείο βλέμμα, κι εγώ προσπαθώ να διακρίνω την καμπύλη του πούτσου του κάτω από το καφέ παντελόνι του κοστουμιού του, το οποίο είναι αρκετά στενό στον καβάλο ώστε να γίνεται αποκαλυπτικό.

Ισορροπεί, κάπου ανάμεσα στο να είναι καθιστός και στο να στέκεται ακουμπισμένος στο γραφείο του, με το ένα πόδι να κρέμεται από την άκρη, σχηματίζοντας μία σχεδόν τέλεια ορθή γωνία με το άλλο, το οποίο πατά γερά στο δάπεδο. Εντωμεταξύ, εγώ μασουλάω το μολύβι μου μετρώντας τους πόντους, ξεκινώντας από τη ραφή του παντελονιού του και καταλήγοντας στο εσωτερικό του ποδιού, προσπαθώντας να υπολογίσω στο περίπου διαμέτρους, πλάτη και μήκη.

Σημειώνω τους αριθμούς προσεκτικά στην επάνω δεξιά γωνία του κίτρινου σημειωματάριού μου, το οποίο, στα είκοσι λεπτά από την έναρξη του μαθήματος, δεν περιέχει τίποτε περισσότερο παρά μουντζούρες, σχέδια και σκιστάκια. Κι όταν κάνω τους υπολογισμούς με τον νου μου, εντυπωσιάζομαι. Κι αυτό γιατί ο Μάρκους διαθέτει έναν πούτσο που μπορεί να σταθεί κάτι παραπάνω από επάξια απέναντι στον εγκέφαλό του.

Δε θα έπρεπε να μου κάνει εντύπωση. Δεν είναι να πεις πως δεν έχω ξανακάνει το ίδιο πράγμα γύρω στις εκατό φορές ήδη. Σε κάθε μάθημα, η ίδια ρουτίνα. Και, σαν από θαύ-

μα, οι ίδιοι τρεις αριθμοί κάνουν την εμφάνισή τους κάθε φορά. Σαν να έχω τον πρώτο λαχνό κάθε φορά, ξανά και ξανά. Και, κάθε φορά, αισθάνομαι το ίδιο κέντρισμα να διατρέχει το σώμα μου.

Ο Μάρκουσ, όπως ανέφερα ήδη, δεν έχει αντιληφθεί το παραμικρό. Εκείνος μάλλον φαντάζεται πως είμαι απορροφημένη στη διάλεξή του. Όχι πως δε με νοιάζει το θέμα ή ότι δεν ακούω. Παρακολουθώ την κάθε του λέξη και ταυτόχρονα είμαι αφηρημένη. Κάνω πολλά πράγματα ταυτόχρονα.

Ο Μάρκουσ αναφέρεται στον Κίνσεϊ και στο συμπέρασμα της μνημειώδους έρευνάς του γύρω από το σεξ, σύμφωνα με το οποίο οι γυναίκες δεν ανταποκρίνονται στα οπτικά ερεθίσματα με τον ίδιο τρόπο που αντιδρούν οι άντρες και, σε ορισμένες περιπτώσεις, δεν εμφανίζουν καμία ανταπόκριση. Θα μου επιτρέψετε να διαφωνήσω. Κι αν ο Μάρκουσ μπορούσε να φανταστεί τι μου κάνει, θα διαφωνούσε κι εκείνος.

Περνά επιδέξια από τον Κίνσεϊ στον Φρόιντ –έναν ακόμα γερο-μπαμπαλή με αλλόκοτες απόψεις γύρω από τη γυναικεία σεξουαλικότητα– και τώρα έχει βάλει τα γρανάξια μου να δουλεύουν στο φουλ.

Γράφει *ΕΥΝΟΥΧΙΣΜΟΣ* πάνω στον πίνακα. Και *ΦΘΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΕΘΥΣ*. Ύστερα υπογραμμίζει τους όρους από δύο φορές και τους επαναλαμβάνει μεγαλόφωνα, για επιπλέον έμφαση. Κι εσείς θα νομίζατε πως αυτό απλώς θα διέλυε την ακαδημαϊκή ανανιστική φαντασίωσή μου, σωστά;

Λάθος.

Βλέπετε, ο Μάρκουσ έχει φωνή σαν καφέ ζάχαρη – μαλακή, σκούρα, πλούσια. Αρχεί να τον ακούσω να λέει κάτι και λύνομαι μέσα μου. Όμως οι λέξεις που προφέρει και

οι οποίες πραγματικά με ανάβουν είναι οι λιγότερο σέξι που θα μπορούσε να διαλέξει. Λέξεις οι οποίες ακούγονται κοφτές και ψυχρές και τυπικές, όμως όταν τις προφέρει ο Μάρκος είναι σαν να μιλάει πρόστυχα – αλλά με ψαγμένο τρόπο.

Οι συγκεκριμένες λέξεις, ειδικότερα:

Κατάπτωση.

Κάθαρση.

Σημειωτική.

Εξιδανίκευση.

Τριγωνισμός.

Ρητορική.

Πρωτότυπο κείμενο.

Και, τελευταία αλλά σε καμία περίπτωση καταϊδρωμένη, η πιο αγαπημένη μου λέξη, αυτή που τις βάζει όλες κάτω:

Ηγεμονία.

Όταν μιλά ο Μάρκος, το κάνει με τόση σιγουριά ώστε με παίζει στα δάχτυλά του κι εγώ αισθάνομαι πως θα έκανα σχεδόν ό,τι μου ζητούσε.

Έτσι, όταν λέει, «φθόνος του πέους», εγώ τον ακούω να ικετεύει, να διατάζει και να απαιτεί: «Πήδα με, σε παρακαλώ».

Και, παρότι δε με κοιτάζει, ξέρω πως σ' εμένα απευθύνεται και μόνο σ' εμένα.

Μόνο σ' εμένα.

Αυτό δεν έχει καμία σχέση με τον Τζακ, η εμμονή μου με τον Μάρκος. Αγαπώ τον Τζακ και μόνο τον Τζακ. Όλο

αυτό είναι απλώς για ψυχαγωγικούς λόγους, ένα μικρό ρομαντικό σκηνικό το οποίο έχω στήσει για να διασκεδάζω στα μαθήματα. Μια ακαδημαϊκή φαντασίωση η οποία με κάνει να βλέπω τον καθηγητή μου και να φουντώνω, όμως φεύγει από το μυαλό μου με το που χτυπάει το κουδούνι.

Αυτή τη φορά δε φτάνει καν ως εκεί.

Κοιτάζω τα μυώδη μπράτσα του Μάρκουσ και τα μακριά, γεροδεμένα του πόδια, φαντάζομαι πώς θα ήταν να τα έχω τυλιγμένα γύρω από το σώμα μου, ολόκληρο το σώμα μου, έτσι όπως ακινητοποιεί η αράχνη τη μύγα, καθώς ετοιμάζεται να την καταβροχθίσει. Θέλω να με κρατήσει έτσι ο Μάρκουσ, να με καταβροχθίσει, έτσι ακριβώς. Κι αναρωτιέμαι αν ο Μάρκουσ ξέρει να πηδάει τόσο επιδέξια όσο να μιλά για την ψυχανάλυση, τη σημειωτική και τη θεωρία του δημιουργού.

Αφήνω το ερώτημα να αιωρείται.

Η απάντηση έρχεται απρόσμενα από πίσω μου, με έναν συνωμοτικό ψίθυρο.

«Είναι φρικιό».

Γυρίζω και βρίσκομαι να κοιτάζω ίσια πάνω σε ένα ζευγάρι φωτεινά, καθάρια, σχεδόν αστραφτερά πράσινα μάτια και δυο γεμάτα, αισθησιακά χείλη, τα οποία σχηματίζουν ένα κοκέτικο χαμόγελο. Κάπως έτσι, γνωρίζω την Άννα. Γέρνει από πάνω μου από την πίσω σειρά των εδρώνων, ψιθυρίζει στο αυτί μου, φόρα παρτίδα μπροστά στον Μάρκουσ.

Τη γνωρίζω, φυσικά. Είναι συμφοιτήριά μου. Η Άννα είναι ξανθιά, μικροκαμωμένη και χυμώδης· η σούπερ καυτή κοπέλα στη σχολή, που κάνει όλα τα βλέμματα να στρέφονται πάνω της. Είναι η κοπέλα με την οποία οι πάντες θέλουν να γίνουν φίλοι· η κοπέλα την οποία οι πάντες θέλουν να πηδήξουν.

Ανατράφηκα ως καθολική και διδάχτηκα πως το σεξ ήταν κάτι που κανονικά δεν έπρεπε να επιδιώξεις ή να απολαμβάνεις. Μόνον όταν άρχισα να βγαίνω με τον Τζακ, πολύ καιρό αφότου είχα χάσει την παρθενιά μου, έπαψα να αισθάνομαι τόσο μπερδεμένη και άρχισα να το ευχαριστιέμαι.

Κοιτάζω την Άννα και βλέπω μια γυναίκα που αισθάνεται άνετα με το σώμα της, με τη σεξουαλικότητά της, με τη δύναμη μου διαθέτει. Δε φαίνεται να τη βαραίνει κάποιο από τα δικά μου κολλήματα. Είναι σκερτσόζα, ελεύθερη και χαλαρή, πάντοτε έτοιμη να χαμογελάσει φιλικά. Την κοιτάζω και βλέπω μια γυναίκα συμφιλιωμένη με τον εαυτό της. Κι αυτό είναι κάτι που μου κεντριίζει το ενδιαφέρον.

Έχει τύχει να γνωρίσετε έναν άνθρωπο και να σκεφτείτε, από την πρώτη στιγμή που τον είδατε, από την πρώτη κουβέντα που σας είπε: «Θα γίνουμε φίλοι»;

Έτσι αισθάνομαι για την Άννα με το που λέει: «Είναι φρικιό». Είναι σαν να ακούω τη δική μου φωνή, σαν να ξέρει ακριβώς τι σκέφτομαι. Και καταλαβαίνει.

«Πώς το ήξερες;» απαντώ ψιθυριστά.

«Τι πράγμα ήξερα;» λέει εκείνη.

«Πως έχω δαγκώσει τη λαμαρίνα με τον Μάρκους».

«Είναι προφανές», απαντά η Άννα. «Φαίνεται από τον τρόπο που τον κοιτάς».

Έτσι θα είναι τα πράγματα μεταξύ μας από εδώ και πέρα. Ένας μυστικός δεσμός.

Αυτό που δεν ήξερα είναι το εξής:

Τον έχει πηδήξει ήδη τον Μάρκους.

Όσο για εκείνες τις σπάνιες περιπτώσεις που ο Μάρκους έστρεφε το βλέμμα του προς το μέρος μου κι εγώ ήθελα να πιστέψω πως εμένα κοίταζε;

Ε λοιπόν, δεν κοίταξε εμένα.
Πίσω μου κοίταξε.
Εκείνη.

Πριν προχωρήσετε, ας ξεμπερδέψουμε πρώτα με κάτι.
Θέλω να σας ζητήσω τρία πράγματα.

Πρώτον: Μην προσβληθείτε από οτιδήποτε διαβάσετε από εδώ και πέρα.

Δεύτερον: Αφήστε τις αναστολές σας κατά μέρος.

Τρίτον: Ότι δείτε και ακούσετε στη συνέχεια πρέπει να μείνει μεταξύ μας.

Η Κάθριν, φοιτήτρια σε σχολή κινηματογράφου, βιώνει ένα ασυγκράτητο ξύπνημα σεξουαλικότητας και ερωτικού πάθους, κάτι σαν οίστρο που έχει επηρεάσει πλέον όλη τη συμπεριφορά της. Χωρίς ούτε η ίδια να το καταλάβει, τα βήματά της την οδηγούν στην καρδιά μιας μυστικής λέσχης, εκεί όπου οι πιο ισχυροί άνθρωποι του κόσμου συναντιούνται και βυθίζονται στις πιο προσωπικές, τις πιο βαθιές και, συχνά, τις πιο σκοτεινές σεξουαλικές τους φαντασιώσεις. Αυτές οι ακραίες και συναρπαστικές εμπειρίες προσφέρουν στην Κάθριν απολαύσεις πιο έντονες απ' όσο θα μπορούσε να φανταστεί, αλλά, την ίδια στιγμή, αυτός ο καινούργιος, ιδιαίτερος τρόπος ζωής απειλεί να της στερήσει όλα όσα αγαπά.

Ακολουθήστε τη Σάσα Γκρέι σε μια ιλιγγιώδη διαδρομή στον πυρήνα αυτής της ιδιωτικής, απρόσιτης ερωτικής λέσχης όπου τα πάντα μπορούν να συμβούν.

**ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ**

 **ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ**

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ISBN 978-618-5044-06-0

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 13192